

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **P. M.**

skazanego za czyn z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 marca 2024 r.,
wniosku obrońcy skazanego P. M. w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku
Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 maja 2022 r., II A Ka 44/22,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 15 listopada
2021 r., III K 85/20,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 15 listopada 2021 r., sygn. akt III K 85/20, skazał P.1 M. i P. M. za przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. na kary po 25 lat pozbawienia wolności.

Wyrok został zaskarżony apelacjami wniesionymi przez obrońców oskarżonych oraz przez prokuratora.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2022 r. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, w sprawie o sygn. akt II A Ka 44/22, zmienił zaskarżony wyro, ale tylko w zakresie opisu przypisanego oskarżonym czynu, a w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

Kasacje od tego wyroku wnieśli obrońcy skazanych P.1 M. i P. M. oraz Prokurator Generalny.

Obrońca P. M. w swojej kasacji wniosła również o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, wobec tego skazanego. Wniosek uzasadniła tym, że „w ocenie obrony powinno istnieć duże prawdopodobieństwo znacznego obniżenia kary wymierzonej oskarżonemu, co powinno być wynikiem ustalenia, że nie działał on w zamiarze pozbawienia życia K. S.”.

W odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, jak również o nieuwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy

zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[PGW]

(r.g.)